Ч. 174. Четвер 18 (5) серпня 1904. Рік XIV.

Виходить у Львові що дня (крім недїль і гр. кат. сьвят) о 5-ій годинї по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провинциї:
на цїлий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цїлий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти полїтичні.

(З гостини в Марієнбадї. — О славяньскі паралельки. — Росийско-японьска війна).

Вчера по полудни о пів до 3-тої години приїхав до Марієнбаду Є. Вел. Цїсар Франц Йосиф. На двірци дожидав вже Цїсаря анґлїйский король Едвард. Оба монархи привитали ся дуже сердечно і поїхали відтак до міста витані численною публикою. Цїсар поїхав насамперед до готелю Ваймарского, де мешкає король Едвард, а відтак до своєї резиденциї Люїсгісланд, а на конець до заведеня купелевого, де приймав численні депутациї. О 6 тій годинї оба монархи переїхали ся по місті серед обявів радости зі сторони публики. Вечером о 7-ій годинї відбув ся в готелю Ваймарскім обід на честь Цїсаря Франц Йосифа. Підчас обіду виголосив король Едвард слідуючий тоаст:

„Вношу чашу на благо Вашого Величества і витаю Ваше Величество в Марієнбадї. Прошу приняти мою найсердечнїйшу подяку за то, що Ваше Величество зволили тут мене відвідати. Тронуло то мене дуже і нїколи о тім не забуду. Буду завсїгди оставатись з як найбільшою дружбою для Вашого Величества. „Вношу чашу на честь Вашого Величества“. — Музика заграла імн австрийский, а Цїсар відповів як слідує: „Прошу Ваше кор. Величество приняти найсердечнїйшу подяку за ті дружні слова. Я особливо обовязаний супротив В. кор. Вел. за то що можу тут Вас повитати, позаяк для мене далека подорож до Анґлії була неможлива. Пю у вірній дружбі на благо В. кор. Величества, его супруги і королївского дому та на тревалість і скріплене традицийної дружби, яка нас сполучає! — По сих словах музика заграла імн анґлїйский. Вечером було місто ілюміноване, а монархи придивляли ся ілюминациї зі своїх апартаментів.

Славяньскі паралельки на Шлеску не дають Нїмцям спокою і они вже не знають, як показати свою злість та постановили демонструвати завтра з нагоди цїсарского сьвята. Они скликали на завтра віче до Опави, щоби там в день цїсарских уродин радити над справою паралельок і демонструвати. Однакож деякі посли вимовили ся від участи в тім вічу. Головну ролю будуть здесь грати т. зв. Всенїмцї з ґрупи Шенерера, в котрих імени має промавляти пос. Тірк.

Поручник Рощаковский з контрторпедовця „Решітельний“ так доносить в телеґрамі до царя о забраню сего корабля Японцями: Дня 11 серпня приплив я зі стоячим під моєю командою торпедовцем „Решітельний“ з важними депешами з Порт Артура до Чіфу. Я переломив дві лїнії неприятельскої бльокади. Відповідно до приказу адмірала Ґріґоровича казав я корабель розброїти і здоймити воєнну фляґу. Сповнено всї формальности. В ночи на 12 серпня, коли я був в пристанї, напали на мене Японцї як розбійники, що підплили були в силї двох торпедовців і одного кружляка та вислали відділ під командою одного офіцира, мов би хотїли завести переговори. Позаяк я не мав нїякого оружия, щоби ставити опір, приказав я прилагодити на „Решітельнім“ все, щоби его висадити у воздух. Коли Японцї вивішували свою фляґу, вдарив я японьского офіцира в лице, кинув его до води і приказав людем із залоги кидати ворогів у воду. Наш опір мусів позістати безуспішний і Японцї взяли торпедовець. Там де містять ся набої в передній части місця для машин, настав вибух. „Решітельний“ однакож не потонув, лиш передна часть корабля занурила ся глубоко під воду. Японцї витягнули відтак корабель з порту; я не гадаю, щоби они могли завести его до котрогось із своїх портів. Залога і офіцири уратовали ся. Чотирох людей єсть легко ранених. Я сам зранений в праве бедро, кулї ще не виймили. Поведене офіцирів і вояків заслугує на всяку похвалу. Царский віцеконсуль взяв нас в свою як найстаранн҄ійшу опіку.

---

22)

Панна з почти.

(З німецкого — *Артура Ахляйтнера*).

(Дальше).

Лерхенталер мусів тепер сягнути за мошонкою і в тій самій хвили прийшов до пересьвідченя, що то закупно марок все таки є незвичайно легкодушним і злишним видатком, який стоїть в безконечній противности до его готівки. На телеґрафічнім апараті застукало. В Лерхенталері обудив ся телеґрафіст.

— Прошу панї, вас кличуть!

І вже зі слуху зумів проворний урядник сказати, що то „надає“ Інсбрук і то депешу для Макеля і Синів, фабрикантів сукна.

Здивована Ліна сказала:

— То може бути, але як ви то знаєте? Атже я ще не відобрала телеґрами.

Лерхенталер відповів сьміючи ся:

— Ну, не гнївайте ся, але з вас не телеґрафістка! Ви повинні вже зі слуху відчитати телеґраму. Слухайте, вже другий раз по заклюканю телеґрафує „Інсбрук“. Позвольте, я вам поможу.

І в мить створив начальник дверці решітки, перейшов малу комнатку і покрутив корбу та рівночасно на апараті дав знати, що Флїрш готовий до відобраня депеші.

Ліна відчувала, що допустивши чужого чоловіка до апарату, робить против приписів, однако він був так само як она урядником і без сумнїву проворним телеґрафістом. Їй мусіло отже бути лиш приємним, що начальник відобрав депешу замість неї.

То стало ся так скоро і гладко, що Інсбрук позволив собі на телеґрафічну замітку, длячого сим разом так добре і скоро відобрано телеґраму.

Лерхенталер голосно розсьміяв ся на ту замітку і перечитав єї експедиторцї.

Ліна почервонїла і оправдувала ся тим, що цїлий послїдний рік мусїла урядувати без телеґрафу і тому стратила вправу.

Лерхенталер щось відтелеґрафував і при тім усьміхнув ся.

Увійшов післанець фабрики сукна і не мало здивував ся, коли побачив начальника стациї при телеґрафічнім апараті флїршскої почти.

Ліна відчула тепер сильно неуміcтність поступку начальника, але не сьміла найвисшого урядника села видалити з урядового льокалю.

Фабричний післанець приніс богато посилок і одержав поранну почту. Ліна дала єму також рецепіс з заміткою, що прийшов рекомандований лист, котрий видасть ся по підписаню рецепісу.

Начальник відступив від апарату і почав жартувати з рекомандованих листів, які приносять звичайно лиш неприємні річи.

Післанець відійшов. Ліна попросила тепер начальника, аби був так добрий і вийшов із за решітки.

— Але, любко, не будь така остра! — сказав Лерхенталер і пробовав обійняти Ліну і притягнути до себе.

— Мій пане, я в службі і випрошую собі таке поведене! — крикнула Ліна і відпихнула влізливця.

— Але, серденько, хто видав бути так нечемним! Того нїхто не бачить; одного поцїлуя, такого урядового можете менї чей дати!

І Лерхенталер нахилив голову до Ліни пробуючи єї поцїлувати, але в тій хвили роздав ся лоскіт, бо рука експедиторки з цїлої сили ударила по лици начальника, котрий по тїй відправі чим скорше виніс ся з почтової канцеляриї.

За хвилю відозвав ся знов телеґрафічний апарат і Ліна мусїла тепер сама до него встати. Значно поволїйше відобрала телеґрафічне замовлене до фабрики сукна. Але апарат відзивав ся ще дальше і з зачудованем перечитала Ліна депешу: „Найдорожша, дякую за поздоровлене. Прошу на розмову нинї вечером о семій. Твій щирий товариш по урядї Франц“.

Обурена відповіла Ліна „конець“. До таких депеш она справдї не дала нїякої причини. Але хто знає, що той простацкий начальник телеґрафував до Інсбрука. Ліна постановила зробити конець таким немилим пригодам, відтяла кусник дотичного паска і сховала его.

Скупий обід їла з челядию. Ліну вже не гнївало, що їла при однім столї з челядию і не зважала на просту гірску їду. Не уважаючи на вільний час пійшла експедиторка знов до канцеляриї і дальше урядувала. Вскорі по-

З японьскої сторони представляють справу забраня „Решітельного“ як слідує: В ночи з 10 с. м. японьскі контрторпедовці „Асашіво“ і „Касумі“ шукаючи за пішовшими в розтїч російскими кораблями, побачили російский контрторпедовець, що плив з цїлою скоростию. Они пустили ся за кораблем в погоню, але він щез в темноті. Японцї шукали дальше і досьвіта переконали ся, що корабель втік до Чіфу. Они чекали перед портом, гадаючи, що російский корабель випливе. Коли же корабель не показував ся, они заплили до Чіфу і переконали ся, що то „Решітельний“ і що нема анї слїду на нїм, щоби він був розброєний. Тодї вислано поручника Терашіму, щоби він зажадав від російского команданта, аби той або виїхав з порту і бив ся, або щоби піддав ся. Російский командант не згодив ся анї на одно анї на друге і підчас того коли вела ся розмова, дав своїм людям приказ, щоби они знищили машини і стріляли. Тодї нараз вхопив він Терашіму і разом з ним кинув ся у воду. Другий Росиянин зловив японьского товмача і також кинув ся з ним у воду. Тимчасом другі Росияни розпочали бійку та висадили магазин у воздух. При тім Японцї потерпіли страти, один Японець згинув а 14 було ранених. Японцї взяли відтак російский корабель на линву та потягнули за собою.

З Порт Артуром, як зачувати, має бути вже дуже зле. Японцї бомбардують місто і укріпленя без перерви вже цїлий тиждень. Минувшої пятницї Японцї дали кріпости на короткий час спокій, щоби цивільне населенє могло вийти з міста. Значна часть скористала з того і одних вислано до Ниучвану, других до Дальнього.

Новинки.

Львів дня 17 го серпня 1904.

— Вісти з станиславівскої епархії. Завідателем устецкого деканату іменований о. Л. Скалиш з Задарова. — Радниками епископскої консисторії іменовані оо.: Адриян Добряньский, катехит ґімн. в Бучачи і Йосиф Билинкевич в Рукомиши, бучацкого дек. — Увільнені від конкурсового іспиту оо: Лев Бірецкий на 6 лїт, Михайло Садовский на 6 лїт, Онуфрий Вергун на 6 лїт, Адриян Добряньский на все, Алекс. Базилевич на 6 лїт, Іван Гоповатюк на 6 лїт. Порф. Гордієвский на 6 лїт, Іван Глїбовицкий на все, Михайло Сїмович на 6 лїт. — Право відправляти дві літурґії одержали оо.: Стефан Петрик в Потоцї вол., деканат. бучацкого на 1 рік, Дмитро Курдидик в Циганах на 3 недїлї, Григ. Козицкий в Залучу на 1 рік. — Платню для прив. сотрудників признано: в Слободі лїсн. і Побережи на 1 рік. — Відпустку для поратованя здоровля одержали оо.: Евг. Филипович в Станиславові на 9 недїль, Теоф. Билинкевич в Ракївци на 2 недїлї, Ант. Одїжиньский в Жизномирі на 4 недїль, Николай Кейван в Ключеві мал. на 3 недїлї, Винк. Кузик в Осївцях на 4 недїлї, Іван Сїнгалевич в Белелуї на 6 недїль, Клим. Соневицкий в Гадинківцях на 4 недїлї, Айталь Кобриньский в Ракївци на 2 нед., Теоф. Глїбовицкий в Тростянци на 1 місяць, Йосиф Тихович в Хлїбичині на 2 місяцї (ведене уряду декан. жуківского поручено о. містодекан. Ілиї Мардаровичеви в Камінках вел.), Йосиф Билиньский в Обертинї на 1 місяць. Вол. Билинкевич в Кривенькім на 3 місяцї, Лев Ольшаньский в Джуринї на 2 недїлї, Денис Вакулиньский в Русові на 6 недїль, Іван Одноріг в Живачеві на 6 недїль, Петро Павлюк в Озернянах на 1 місяць, Михайло Мотюк в Похївцї на $2\frac{1}{2}$ недїлї, Д. В. Дворянин в Межигірцях на 6 недїль.

— Самоубийство. В Порадах, каменецкого повіта, відобрав собі житє вистрілом з револьвера Ів. Вацек, лїсничий в добрах ґр. Станислава Баденього.

— Нові 10-коронові банкноти будуть пущені в обіг в падолистї або в груднн сего року. Будуть они прикрашені хорошою головкою дитини, спортретованою з дочки кн. Рогана.

— Огні. В Винниках під Львовом вибух пожар в стайни Дмитра Кметя і при посусї перекинув ся скоро на сусїдні будинки та знищив 13 загород разом зі всїми господарскими будинками і збіжем. Шкода виносить 18.500 К. Обезпечених було 4 погорільцїв на 6200 К.

— З Олеська доносять: Загальні збори для уконституованя філїї Руского Тов-а педаґ. в Олеську відбудуть ся дня 22 серпня 1904 о 3 год. по полудни з отсим порядком: 1) Отворене зборів, 2) приступлене нових членів, 3) вибір голови і видїлу, 4) внесеня членів. — Просить ся Веч. сьвящеників як і Вп. учителїв з околицї о як найчисленнїйшу участь.

— З Тернополя. Кравва Рада шкільна дозволила, щоби ученики рускої ґімназиї в Тернополи побирали науку ґімнастики від 1 вересня с. р. в рускім ґімнаст. тов. „Сокіл“. — Вписи на науку ґімнастики в „Соколї“ будуть відбувати ся в днях 28, 29 і 30 с. м. в льокали тов-а від 5—6 год. вечер. — В „Рускій Бурсї“ в Тернополи було в сїм роцї 84 питомцїв, 14 даром, а прочі за доплатою 5—30 К. З тих 84 бурсаків одержало при клясифікациї: 19 I кл. з відзначенєм, 62 I кл., 2 поправку, а 1 II кл. — В Вайківцях коло Тернополя відбудуть ся 21 с. м. перші загальні збори новозаснованої Читальнї „Просьвіти“.

— Пожар театру. В дїльници Ґалята в Царгородї, з причини трісненя лямпи нафтової, вибух пожар в малім театрі. Перш усего заняли ся одинокі деревляні сходи, що вели на улицю, тому серед публики, присутної на представленю, повстала страшна панїка. Більше як 20 осіб задушено на смерть, дотепер однак не стверджено докладно жертв катастрофи. Театр згорів до тла.

— Розкопи на Буковинї. В Шипинцях на Буковинї перевів брат бар. Василькової, Евген Ко-

---

явив ся почтмайстер і заявив їй, що через два слїдуючі тиждні мусить панна з почти носити сама почту на стацию і забирати єї звідтам, бо паробок що доси ходив на дворець мусить іти до Пацнави.

— Я до того не обовязана — відповіла Лїна.

— Побачимо! Будете ходити ви, почтарко, инакше вилетите!

По тих рішучих і ясних словах почтар вийшов.

Що має Лїна дїяти! В тій прикрій для неї порі мусить всього оминати, що могло би довести до нової жалоби.

Замкнене почти треба зробити о 6-ій годинї вечером, а після розкладу їзди минають ся у Флїрш два поїзди о год. 6 мінут 36. Лїна приладила два мішки і занесла їх сама на дворець. На двірци почав їй робити зелїзничий послугач трудности; не хотїв єї впустити без білету на перон.

Лїна сказала, що она прийшла сюди в почтовій службі і мусить вийти до поїзду. При тім показала почтові мішки. Аж тепер повірив служачий в єї службовий характер і пустив єї.

Поїзди заїхали і Лїна якийсь час стояла безрадна, бо не знала, як має дістати ся через стоячий на переді поїзд до Бреґенциї до почтового воза інсбруцкого поїзду. Мішок призначений до Бреґенциї могла скоро і легко віддати та відобрати почту для свого уряду.

Але як дістати ся до другого поїзду?

Вже дає урядуючий нинї на двірци зеленкуватий зелїзничий асистент знак до відїзду.

— Бійте ся Бога, почта! — кричить Лїна.

Молодий асистент здвигає плечима; кондуктори дають знак трубками і оба поїзди відходять в противних напрямах із стациї.

При мрачнім сьвітлї двох лїхтарень бачить Лїна, що поїзд призначений до Інсбрука викинув з ваґона почту для Флїршу. А почту до Ляндеку — Інсбрука — Відня держить Лїна в руках, почта та лишила ся. Збентежена нарікає експедиторка на то нещастє, що принесе їй без сумнїву остру нагану. Асистент не журить ся більше почтою нї експедиторкою. Лїна підіймає мішок для Флїршу з шин і хоче вертати домів, коли надходить начальник. На вид дами випрямив ся Лєрхенталер, силуючи ся ступати просто. Але коли пізнав експедиторку, став єго хід знов недбалий. Задля простої експедиторки не потребує найвисший урядник бути чемним.

В страху і журбі з причини недорученого почтового мішка поборює Лїна свою відразу до підпитого начальника і просить єго о раду, як треба віддавати почту до поїздів, що рівночасно заїзджають на стацию.

Лєрхенталер чує тепер своє достоїнство; він тепер „найвисший“ урядник!

— Гм! Погана річ! Дїстанете порядного носа. Дирекция фабрики не розуміє жартів і вже кількох експедиторів вилетїло з Флїрш за нелад на почті.

— Прошу вас, пане начальнику, як менї в одній мінутї дїстати ся до двох почтових ваґонів?

— То чей дуже проста річ! Віддаєте до поїзду бреґенцкого, перебїгаєте через почтовий ваґон, вискакуєте по другій стороні і переходите до поїзду інсбруцкого, даєте там і відбираєте почту і відтак стоїте поміж обома поїздами доки они не відійдуть.

— Так, але в жіночій одежи то лажене і скаканє дуже невигідне.

— То носїть ся коротше! Впрочім то лиш річ вправи. Але що ви так красно просите, то я вам завтра поможу. Рано іде то дуже легко, бо поїзд до Інсбрука — приходить о годинї 8 мінут 48, а противний поїзд до Бреґенциї аж о 9-тій мінут 11. Але як буде з моєю нагородою?

— Що ви під тим розумієте?

— Ну, кожда робота вимагає нагороди. Я вам поможу, а ви дасте менї тирольского поцїлуя.

— Добра ніч! — відповіла Лїна і скоро вийшла із стациї.

В душній канцеляриї освітленій лиш лоєвою сьвічкою отворила Лїна почтовий мішок з Бреґенциї і почала відтак переглядати розклад їзди. Почта до Інсбрука мусить ще сеї ночи відійти, аби опізнене не було так велике. Після розкладу їзди іде о годинї 3 мінут 30 в ночи особовий поїзд до Ляндеку і той мусить забрати нещастний мішок. Значить не треба спати і явити ся точно на означену годину на двірци.

Серед того занятя відзиває ся телеґрафічний апарат. Лїна здогадує ся, що то певне інсбруцкий телеґрафіст кличе тепер на заповіджену розмову. Для почти і телеґрафу кінчить ся урядоване о 6-тій годинї, тому експедиторка навіть не зважає на поклик і апарат по кількоразових пробах утихає.

Лїна сидить в одежи і кладе ся лиш тимчасом, аби кождої хвилї бути готовою до відходу. Лїниво і поволи тягнуть ся години. Сон Лїни не спокійний. О півночи зриває ся, гадаючи що запізнила поїзд. Тепер взагалї не важить ся довше спати. Поволи робить ся друга година. В комнатї страшне зимно і нема дров, аби запалити. Сьвітла не може перемерзла дївчина засьвітити, бо лишив ся з цїлої лоївки тілько маленький огарок.

Від часу до часу переконує ся Лїна при сьвітлї сірника і глядячи на свій кишеневий годинник кілько ще часу до поїзду.

Вкінци третя година. Тепер іде експедиторка з почтовим мішком на дворець і чекає в неогрітій очиводно серед ночи сали на приїзд поїзду. На дворі така мрака, що на десять кроків перед собою нїчого не видко.

Від Петнай роздав ся сиґнал. Пятнайцять мінут пізнїйше надходить поїзд. Лїна біжить до него — в темноті тяжко найти почтовий ваґон.

О тій годинї не дожидає почтовий кондуктор нїякої почти з Флїршу, тому спить сном праведника так твердо, що всякі стуканя Лїни даремні. В страху, що знов не віддасть почти, просить Лїна ведучого поїзд зелїзничого кондуктора, аби взяв від неї почту і передав єї в Ляндек до амбулянсового воза. Слава Богу старий кондуктор добрячий чоловік і бере від неї мішок.

Вільна від тої великої журби може Лїна іти до дому. Як добре зробило-б їй трохи го-

стан, розкопи, які увінчали ся гарним успіхом. Найдено дуже много предметів з епохи камінної, як сокири кремінні, урни, майже на метер високі, буйтурові роги, всіляке начинє і т. п. Деякі з тих предметів окрашені малюнками і різьбою. Ті розкопи мають ще й тоту вартість, що доказують, що ті околиці були вже замешкалі в часах передісторичних. Натрафлено також рештки будівель на палях. Найдені предмети поміщено в краєвім музею в Чернівцях.

Господарство, промисл і торговля.

— **Ц. к. Дирекция зелїзниць державних** оповіщує: „Gazeta lwowska" оголошує публичне розписанє достави материялів з дерева, яких ц. к. Дирекция держ. зелїзниць у Львові буде потребувати на рік 1905. Дотичні оферти, виготовлені на приписаних формулярах, можна вносити найпізнїйше до дня 10-ого вересня б. р. година 12 в полудне до згаданої Дирекциї. — Близші услівя тої достави є подані в Gazet-i Lwowsk-ій з дня 14 серпня б. р. можуть бути також уділені в III. і IV. департаменті ц. к. Дирекциї державних зелїзниць у Львові.

— З днем 15. липня с. р. заведно на шляху Полічка-Цвітав в окрузї ц. к. Дирекциї державних зелїзниць в Оломуци — мішаний поїзд ч. 1158, а поїзд ч. 1251 який до тепер курсовав в противнім напрямі тілько між Полічка-Скутш — заведено від стациї Цвітав. — Час від'їзду і приїзду поїзду ч. 1261 між стациями Полічка-Скутш остав ся незмінений.

— **Цїна збіжа** у Львові дня 16 серпня: Цїна в коронах за 50 кільо у Львові. — Пшениця н. 9·75 до 10 20; жито н. 7·— до 7·25; овес 6.75 до 7·—; ячмінь пашний —·— до —·—; ячмінь броварний 6 50 до 7·—; ріпак 10 25 до 10·50; льнянка 7·— до 7 50; горох до варення 7·75 до 9 50; вика 6·50 до 7·25; бобик 6·75 до 7·25; гречка 9 50 до 10 50; кукурудза нова 7·50 до 7·75; хміль за 56 кільо 180·— до 185·—; конюшина червона 70·— до 75·—; конюшина біла 55·— до 65·—; конюшина шведска 60·— до 70·—; тимотка 20·— до 25·—.

ТЕЛЄҐРАМИ.

Карльсбад 17 серпня. Цїсар прибув тут о 9 тій годині рано в супроводї дружини і намістника Чехії ґр. Куденгове. При в'їздї до міста витали Монарха з одушевленєм товпи жителів.

Льондон 17 серпня. „Times" обговорюючи гостину Цїсаря Франц Йосифа в Марієнбадї зазначує, що она має значінє лиш яко акт дружби, а політичного характеру зовсїм не має. — „Standard" добачує в марієнбадскім з'їздї новий доказ взаїмних відносин повних довіря.

Марієнбад 17 серпня. Цїсар від'їхав нинї о годині пів до 8-ої рано до Карльсбаду.

Льондон 17 серпня. „Daily Mail" доносить з Токіо під датою 15 с. м., що япаньский кружляк „Новик" виділи на широкім мори в дорозї до Владивостока.

Лясса 17 серпня. Бюро Райтера доносить: Положенє здаєсь поліпшати ся. Тибетанцям предложено проект угоди. Далаї Ляма перебуває в монастири віддаленім від Лясси 8 днів дороги. Тибетанці противлять ся особливо жаданю відшкодованя в користь Анґлії. В горах коло Лясси упав перший снїв.

Петербург 17 серпня. Росийска аґентия телеґрафічна доносить з Мукдену під нинїшною датою: Напротив нашого крайного лївого крила стоять Японці в Цянчан. Дня 15-ого с. м. обсадив малий відділ японьскої піхоти гірский перехід Тупіндушан, звідки наші відділи уступили ся.

Петербург 17 серпня. Командант відділу кружляків з Порт Артура контрадмірал Райхенштайн повідомив урядово ґенеральний штаб маринарки, що кружляк I. кляси „Аскольд" з причини ушкоджень підчас послїдної битви змушений був заплисти до порту в Шанґаю, де прибув дня 13 с. м. Залога „Аскольда" потерпіла слїдуючі страти: Капітан Рибіцкий погиб; поручник бар. Майдль, хорунжі Медведев і Їдков та титулярний радник Хілов ранені; 10 моряків погибло, 15 було тяжко а 29 легко ранених.

— **Родимцї**! купуйте льоси „Сокола" у Львові (по 25 сот.), набувайте облїґациї (по 10 кор.). Присилайте лепти на дім „Сокола"!

Поїзди льокальні.

Приходять до Львова.

З **Брухович** 6·42, 7·30, 11·45 рано, 3·00, 4·30 і 5·03 по полудни, 7·54 і 8·59 вечером (до 11/9 вкл.)

З **Янова** 8·20 рано, 1·16, 4·45 по полудни, 9·25 вечером (від 1/5 до 30/9 вкл.) 10·10 вечером (від 15/5 до 31/8 вкл. в неділї і сьвята).

Зі **Щирця** 9·35 вечером (від 1/6 до 11/9 вкл. в неділї і сьвята).

З **Любіня** вел. 11·35 вечером (від 15/5 до 11/9 вкл. що неділї і сьвята).

Відходять зі Львова.

До **Брухович** 5·48 рано, 9·30 і 10·50 перед полуднем, 1·05, 3·35 і 5·05 по полудни, 7·05 і 8·04 вечером (від 8/5 до 11/9 вкл.)

До **Янова** 6·50 рано, 9·15 перед полуднем (від 1/5 до 30/9 вкл.), 1·35 по полудни (від 15/5 до 31/8 в неділї і сьвята, 3·18 по полудни (від 1/5 до 30/9 вкл.) і 5·48 по полудни.

До **Щирця** 1·45 по полудни (від 1/6 до 11/9 вкл. в неділї і сьвята).

До **Любіня** вел. 2·15 по полудни (від 15/5 до 11/9 вкл. в неділї і сьвята).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий

рячої кави по непереспаній, студеній ночи і ході на дворець. Але кави нема. Тому кладе ся чим скорше до ліжка, аби до рана трохи переспатись.

О осьмій годині отвирає Ліна канцелярию і роздає почту сторонам, з котрих жде вже перед дверми фабричний післанець, жандарм і скарбовий стражник. Видаванє іде скоро. Але фабричний післанець приносить цілу купу рекомандованих листів і очевидно жадає рецепісів. Ліна глядить на годинник і каже післанцеви, що він може дістати рецеписи хиба аж о десятій годині, бо тепер не має она часу і мусить іти о годині 8 мінут 40 до поїзду.

Але на то не хоче пристати боязливий післанець і жадає назад листів.

Експедиторка віддає листи, приладжує почту і біжить о годині $8^1/_2$ на дворець, де начальник сконтролював вже зворотниці і ходить вздовж шин як пава там і назад. Коли побачив почтову панну перемінив ся Лерхенталер сейчас в мотиля і підлетів до Ліни, аби їй обіцяти свою поміч. Але експедиторка не хоче приймити ніякої прислуги, відповідаючи власними словами начальника: „Рано іде то дуже легко!"

Поїзд з Патнай прибуває на стацию. Ліна підбігає скоро до почтового воза, віддає почту і відбирає і задержує ся, аби приглянутись, як буде поїзд відходити.

В присутности почтової панни пан начальник почуває ся великим; надутий і гордий жадає від кондуктора книжки з розкладом годин і підписує еї. Відтак отвирає двері до одного ваґона і по хвили кричить:

— Гей, кондуктор, а то що за порядок? Той переділ зимний. Нехай машиніст пустить більше пари! Подорожні мають право домагати ся огрітих ваґонів!

Кондуктор прикладає руку до шапки і замічає пану начальникови, що в тім переділї нема подорожних.

— То всьо одно! Впрочім я маю приказувати не ви! Я урядник, а ви слуга!

З достоїньством дає начальник свиставкою сиґнал до від'їзду, по чім кондуктор повтаряє знак трубкою. Машиніст свище, пускає пару і поїзд вибігає зі стациї.

Тепер приступає начальник до Ліни і просить еї, аби зволила той короткий час до приходу бреґенцкого поїзду перечекати в его бюрі.

Експедиторка з подякою відмавляє запросинам.

— В ждальни чей також напалено.

— Очивидно! Але там поганий воздух. Прошу ласкава панї, у мене лїпше. Внесете промінь сонця в мою службову буду.

З поміж нечисленних подорожних, що ждали, приступає до начальника якийсь селянин і просить его сказати, чи довго ще ждати на поїзд до Блюденцу.

Лерхенталер гнївно накидає ся на селянина:

— Ти звідки? Не знаєш, як маєш поводити ся перед цїсарским урядником? Капелюх з голови, проклятий селюху! Так! А там висить розклад їзди.

Начальник хоче експедиторці подати рамя, аби провести еї до своеї канцеляриї, але Ліна обертає ся до збентеженого селянина і каже єму, що поїзд до Блюденц відходить о годині 9 мінут 11, отже що вже не довго ждати. Селянин дякує сердечно.

Лерхенталер гризе свого хорошого вуса і позваляє собі на глумливу замітку: Панї діждете ся ще невдячности, коли будете такі вічливі для тої хлопскої голоти. То не добре. Ми урядники мусимо уважати на свій стан і своє достоїньство. Они за богато позваляють собі, коли їм попустить ся. Чи справдї не можу вас просити до своеї канцелярии?

— Дякую, нї!

— Дуже жалую. Але надію ся, що при вечірних поїздах буду міг помогти вам.

— Я гадаю, що зможу вже сама віддавати почту. Впрочім дякую за вашу охоту.

(Дальше буде).

ОГОЛОШЕНЯ.

З друкарнї В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).